

РЕШЕНИЕ

№ 10057

гр. София, 26.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5212** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. А. Г., чрез адвокат П. срещу Решение № ПИ-129/08.05.2024 г. на Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С240022-137-0001513/21.02.2024 г., с което не е прекратено събиране поради изтекла давност на публични задължения, подробно описани в него.

В жалбата се твърди, че решението и потвърдените с него разпореждане са незаконосъобразни и неправилни. Посочено се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за изтекла давност, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в актовете на публичния изпълнител мотиви. Инвокирани са доводи, че в случая наистина съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, давностните срокове спират да текат, но това е станало само за два месеца. Задълженото лице е подало декларации за осигурителни фондове при НЗОК, ДОО и ДЗПО, като те касаят 2017 г. и 2018 г. Сочи се, че независимо от извънредното положение, задълженията касаещи периода януари – ноември 2017 г. са погасени по давност, съгласно чл. 171 от ДОПК.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не се явява.

Упълномощеният от него адвокат М. поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място], представляван от юрисконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд София - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП София, дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело /ИД/ дело №[ЕИК]/2024 г., по описа на дирекция „Събиране“, ТД на НАП, [населено място] срещу С. Г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания за декларации образец № 6 за данъчния период от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. и от 01.01.2018 до 31.12.2018 г. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение.

За обезпечаване на вземането, органът по изпълнението е издал Постановление с изх. № С240022-022-0012778/21.02.2024 г. за налагане на обезпечителни мерки върху лек автомобил марка „Р.“, модел „М.“, рег. №СВ 8501 ХТ, рама №VF1BM0J0H28338501, година на производство 2003 г., мощност 83 kw. Във връзка с него и на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 е изпратено Запорно съобщение с изх. №С240022-122-0003591/21.02.2024 г. до Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

С. Г. е подал възражение до публичния изпълнител, с което е поискал погасяване на всички негови задължения за лихви по данъчни декларации образец № 6, подадени за държавно обществено осигуряване /ДОО/, здравно осигуряване /ЗО/ и допълнително задължително пенсионно осигуряване /ДЗПО/ за данъчните периоди от 2017 г. до 2018 г.

На 21.02.2024 г. с Разпореждане с изх. № 0240022-137-0001513/21.02.2024 г. е отказано прекратяване на принудителното събиране на установени и изискуеми публични задължения по подаденото възражение. Отказът е мотивиран с констатацията, че за посочените по-горе вземания не е изтекъл 5-годишният давностен срок, тъй като срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК спира да тече от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на § 29 от ПЗР на ЗМДВИППП), като неизтеклата до момента на спирането част от давностния срок продължава да тече от 21.05.2020 г. предвид § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел изложените в жалбата доводи и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПИ-129/08.05.2024 г.

Административен Съд София - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: няма данни за надлежно връчване на оспореното решение на представител на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да

бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решение № ПИ-129/08.05.2024 г. е издадено от компетентен орган. Х. М. е бил назначен за изпълняващ длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място], със заповед на Изпълнителния директор на НАП за срок до назначаване на титуляр на длъжността, но не за повече от шест месеца.

Страните не спорят, че за 2017 г. и 2018 г. С. А. Г. е имал непогасени публични задължения, възникнали на основание подадени от него на 19.02.2024 г. декларации обр. 6, утвърден с Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, наричана за краткост по-нататък само „Наредбата”.

Спорният момент е дали тези задължения или част от тях са били погасени по давност.

Давността е институт на материалното право и представлява период от време, определен по продължителност от закона, през който, ако носителят на едно субективно право не го упражни, то се погасява. За нуждите на изпълнителното производство по ДОПК погасителната давност е способ, чрез който се преустановява възможността публично задължение да бъде събрано принудително. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника.

Спирането и прекъсването на давността е регламентирано в чл. 172, ал. 1-3 от ДОПК и се свързва винаги с настъпването на определени обстоятелства, описани в закона.

Давностният срок спира да тече, при възникване на даден факт (чл. 172, ал. 1 от ДОПК) и докато трае този факт, действието на давностния срок не се зачита. С отпадането на възникналия факт, срокът отново продължава да тече. Давността изтича, като се сумира срока от преди настъпването на обстоятелството, спряло давността и срока, продължил да тече след отпадането на обстоятелството. Т.е. спирането на давността предполага възникването на определено събитие или обстоятелство, до началото на което давността е текла и след преустановяването на което, тя продължава да тече.

Прекъсването на давността представлява едно по-радикално действащо върху погасителната давност обстоятелство. Според чл. 171, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност. Прекъсването на давността винаги се свързва с настъпването на такива юридически факти – най-често действия, предприети от страна на кредитора, които показват неговата ясна и недвусмислена воля за събирането на вземанията му.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Задълженията на С. А. Г. са възникнали на основание подадени от него декларации обр. 6, с които той е декларирал за данъчните периоди 2017 г. 2018 г. осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване, здравно осигуряване и допълнително задължително пенсионно осигуряване, като самоосигуряващо се лице.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 2, б. „а” от Наредбата, декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от самоосигуряващите се лица – до 30 април, съответно в срока за подаване на годишната данъчна декларация за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година.

След като декларацията обр. 6 се подава в срока за подаване на годишната данъчна декларация, по аргумент на чл. 67, ал. 5 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, срокът за внасяне на съответните деклариран осигурителни вноски за предходната година, е срокът за внасяне на дължимият данък по чл. 48, ал. 1 от с.з., т.е. до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

В разглеждания казус, задълженията за осигурителни вноски, за ДОО, ЗО и ДЗПО за 2017 г., установени на основание подадени декларации, е следвало да се платят до 30 април 2018 г., а тези за 2018 г. до 30 април на 2019 г. Давността, по отношение на задълженията за 2017 г. изтича на 31.12.2023 г., а давността по отношение на осигурителните вноски за 2018 г. изтича на 31.12.2024 г.

Съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, давностните срокове са спрели да текат от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. - за 59 дни, т.е. давността в разглеждания казус за задълженията за 2017 г. изтича на 28.02.2024 г., а за тези за 2018 г. изтича на 28.02.2025 г.

Срещу С. А. Г. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. и е изпратено съобщение за доброволно изпълнение. Съгласно Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ОСС на ВАС, по тълкувателно дело № 8/2019 г., образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността, както и съобщението по чл. 221, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността.

В случая е издадено и Постановление с изх. № С240022-022-0012778/21.02.2024 г. за налагане на обезпечителни мерки върху лек автомобил, т.е. давността е спряла да тече на 21.02.2024 г. – преди да изтече срока за погасяването на задълженията по давност на 28.02.2024 г., т.е. разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК е неприложима.

В разглеждания казус очевидно се касае за спиране на давността, настъпило по силата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК – наложени са обезпечителни мерки с Постановление с изх. № С240022-022-0012778/21.02.2024 г.

По-горе беше прецизно описан реда за броење на давностните срокове, съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се приеме, че към датата на издаване на ПНОМ с изх. № С240022-022-0012778/21.02.2024 г., давността не е била изтекла по отношение на нито едно от задълженията, за които това се претендира. В тази връзка съдът намира за правилно становището на органите по приходите, относно липсата на основание за прекратяване поради изтекла давност на събирането на публичните задължения, подробно описани в разпореждане изх. № С240022-137-0001513/21.02.2024 г.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни и следва да бъдат потвърдени, като жалбата се отхвърли, като неоснователна.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че пълномощникът на ответника е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 и ал. 4 от АПК, Административен Съд София - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. Г., чрез адвокат П. срещу Решение № ПИ-129/08.05.2024 г. на Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх. № С240022-137-0001513/21.02.2024 г., с което не е прекратено събиране поради изтекла давност на публични задължения, подробно описани в него.

ОСЪЖДА С. А. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната Агенция за Приходите, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.